

Poglavlje 1

Atlas

Način na koji je netko crvenim sprejem nepismeno napisao ŠUP ĆINO preko stražnjeg ulaza u Bib's podsjeti me na moju majku.

Ona je uvijek ubacivala kratku stanku između slogova, tako da bi zvučalo kao da je izgovorila dvije odvojene riječi. Kad god bih to čuo došlo bi mi da se nasmijem, ali kao djetetu koje je uvijek bilo objektom njezinih uvreda bilo mi je teško u tome pronaći nešto duhovito.

„Šup... ćino“, promrmlja Darin. „Ovo je očito napisalo neko dijete. Većina odraslih zna kako se piše ta riječ.“

„Ah, iznenadio bi se.“ Dotaknem boju, ali ona ne ostane na mojim prstima. Tko god je ovo napisao, očito je to učinio sinoć odmah nakon zatvaranja.

„Misliš da je namjerno napisano ovako odvojeno?“ upita. „Možda su time željeli naglasiti da si stvarno veliki šupak.“

„Zašto misliš da je to upućeno meni? Možda se odnosi na tebe ili na Brada.“

„Ovo je tvoj restoran.“ Darin svuče jaknu i prekrije njome ruku kako bi izvukao veliki komad slomljenog stakla iz prozora. „Možda je to napisao neki nezadovoljni zaposlenik.“

„Zar ja imam nezadovoljne zaposlenike?” Ne mogu se sjetiti nikoga na platnoj listi tko bi učinio takvo što. Zadnja osoba koja je dala otkaz otišla je prije pet mjeseci, nakon što je diplomirala, i ostali smo u dobrim odnosima.

„Bio je onaj tip koji je prao suđe prije nego što si zaposlio Brada. Kako se ono zvao? Nazvan je po nekom mineralu ili tako nečemu – super čudno ime.”

„Kvarc”, kažem. „I to mu je bio nadimak.” Odavno se nisam sjetio tog lika. Sumnjam da se nakon toliko vremena još ljuti na mene. Dao sam mu otkaz odmah nakon što smo otvorili restoran jer sam saznao da nije prao posuđe na kojem nije bilo vidljivih tragova hrane. Čaše, tanjuri, pribor za jelo – sve što bi se vratilo u kuhinju, a pritom je izgledalo prilično čisto, on bi jednostavno stavio na stalak za sušenje.

Da mu nisam dao otkaz, sanitarna inspekcija bi nas zatvorila zbog njega.

„Trebao bi pozvati policiju”, kaže Darin. „Morat ćemo podnijeti prijavu radi osiguranja.”

Prije nego što se stignem pobuniti, Brad se pojavi na stražnjim vratima. Razbijeno staklo krcka pod njegovim cipelama. Bio je unutra kako bi provjerio je li išta ukradeno.

Počeše se po svojoj neobrijanoj bradi. „Ukrali su krutone.”

Uslijedi zbunjena stanka.

„Rekao si ‘krutone?’” upita Darin.

„Aha. Uzeli su sve krutone koje smo sinoć pripremili. No čini se da je samo to nestalo.”

Nisam uopće očekivao da će to reći. Ako je netko provalio u restoran i nije ukrao kuhinjske uređaje niti išta drugo vrijedno, vjerojatno je bio gladan. Takav mi je očaj poznat iz prve ruke. „Neću to prijaviti.”

Darin se okrene prema meni. „Zašto?”

„Jer bi mogli uhvatiti počinitelja.”

„U tome i jest poanta.”

Dohvatim praznu kutiju iz kontejnera za smeće i počnem kupiti komadiće stakla. „I ja sam jednom provalio u restoran. Ukrao sam sendvič s puretinom.”

Brad i Darin zure u mene. „Zar si bio pijan?” upita Darin.

„Ne. Bio sam gladan. Ne želim da uhite nekoga zbog krađe kru-
tona.”

„Okej, ali možda je hrana bila samo početak. Što ako sljedeći put ukradu kuhinjske uređaje?” kaže Darin. „Je li sigurnosna kamera još pokvarena?”

Već me mjesecima gnjavi da je dam popraviti. „Bio sam zauzet.”

Darin mi oduzme kutiju sa staklom i počne kupiti preostale kr-
hotine. „Trebao bi to riješiti prije nego što se vrate. Hej, možda će
večeras pokušati provaliti u Corrigan’s, budući da su tako lako ušli u
Bib’s.”

„Corrigan’s nema pokvareni sigurnosni sustav. I sumnjam da će
vandalizirati moj novi restoran. Ovo su učinili jer im je bilo praktično,
nije to bilo planirano.”

„Nadaš se”, kaže Darin.

Zinem ne bih li mu odgovorio, ali me prekine zvuk dolazne po-
ruke. Mislim da nikad u životu nisam ovako brzo posegnuo za mo-
bitelom. Kad shvatim da poruku nije poslala Lily, malo se snuždim.

Jutros sam naletio na nju dok sam obavljao neke stvari. Bio je to
naš prvi susret nakon godinu i pol dana, ali ona je kasnila na posao, a
ja sam upravo bio dobio poruku od Darina koji me obavijestio da smo
imali provalu. Razišli smo se pomalo nezgrapno, uz Lilyno obećanje
da će mi poslati poruku čim stigne na posao.

Otad je prošlo sat i pol vremena, i još mi se nije javila. Sat i pol
vremena nije ništa, ali ne mogu ignorirati pritisak u grudima koji me
pokušava uvjeriti da se Lily predomišlja oko svega što smo izgovorili
u tom petominutnom razgovoru na pločniku.

Ja se definitivno ne predomišljam u vezi s onime što sam ja re-
kao. Možda me ponio trenutak – kad sam vidio kako izgleda sretno
i saznao da više nije u braku. Ali sam ozbiljno mislio sve što sam joj
rekao.

Ja sam spreman za ovo. Više nego spreman.

Potražim njezin broj u mobitelu. Toliko sam joj puta htio poslati
poruku tijekom proteklih godinu i pol dana, ali zadnji put kad sam

razgovarao s njom, dao sam joj do znanja da je sljedeći potez njezin. Toliko joj se toga događalo u životu da joj ga nisam htio dodatno zakomplicirati.

No Lily je sada razvedena i zvučala je kao da je napokon spremna pružiti šansu tom nečemu što bi se moglo razviti među nama. Međutim, imala je sat i pol vremena za razmišljanje o našem razgovoru, a sat i pol je dovoljno vremena da čovjek požali zbog nečega. Svaka sljedeća minuta bez poslane poruke činit će se kao cijeli vražji dan.

Još je upisana u moj mobitel kao Lily Kincaid, pa promijenim njeno prezime u kontaktima natrag na Bloom.

Osjećam Darina iza svojih leđa, dok mi preko ramena gleda u zaslon mobitela. „Je li to *naša* Lily?”

Brad naćuli uši. „Dopisuje se s Lily?”

„*Naša* Lily?” zbunjeno upitam. „Samo ste je jednom vidjeli.”

„Je li još udana?” upita Darin.

Odmahnem glavom.

„Svaka joj čast”, kaže. „Bila je trudna, zar ne? Što je na koncu rodila? Dečka ili curicu?”

Ne želim razgovarati o Lily jer još nemamo o čemu razgovarati. Ne želim imati prevelika očekivanja jer bih se mogao razočarati. „Curicu, i to je posljednje pitanje na koje ću odgovoriti.” Fokusiram se na Brada. „Dolazi li danas Theo?”

„Četvrtak je. Doći će.”

Uđem u restoran. Ako ću s ikim razgovarati o Lily, to će biti Theo.